

Љ ЦИГАНКА

Циганка пристъпва боса...
Луна над глава понесла!
Пристъпва грациозна, напета!
Сред вълни, милион шевици-песни
глезените смугли плискат...

Рамене-крила, напрезнати в полет!
Ръце - тънки, чернопери птици...
Трепти Луната, не смее да диша!
Търкулне ли се, ще се озове
В душата на Аг... Мрачна. Излишна.

Пристъпва боса... Гърдите ѝ кораби,
Вятърко спират понесъл фурии, урагани!
Немирен! Напиращ по навик
с целувка обичата ѝ да люшне...
Забрадка лилава, сгъната на цвете...
Да отвее!

Вилнее... Готов Луната да катурне!
Обладан от ревност в къдрици да лудне!
Свирка да надуе на света от края...
В очите ѝ огън - насмешка да изтрие,
жегваща воя на хилава надменност!

Немеят звезди, простор...
Развее ли от кръста полите -
ще звънне път - златна струна!
Ефир... Ще екне за винаги Влюбен!

Циганка, пристъпва боса...
Луна над глава понесла!
Неуморна, ветровете спира!
Слънцето да свети Вечно!
С магия магична на веки!
Омагьосва! Тя! С обичта си!

